

tionen i Sydvestafrika var en trussel mod freden og sikkerheden.

I maj 1961 havde hans regering tilbudt, at en uafhængig person af internationalt format skulle anmodes om at foretage en upartisk og objektiv undersøgelse af gyldigheden af denne påstand. Det var tanken, at han skulle udpeges i fællesskab af generalforsamlingens præsident og den sydafrikanske regering. Der havde ikke været nogen reaktion på dette tilbud.

Hans regering havde nu besluttet, at den ville indbyde tre internationale personligheder til at besøge området for selv at se, om der var nogen sandhed i beskyldningerne om militær terrorisering og en planlagt udryddelse af befolkningen. De personer, man havde i tankerne, var tidligere præsidenter for generalforsamlingen, som kom fra tre forskellige egne af verden. De ville modtage indbydelsen i personlig egenskab og blive anmodet om at meddele regeringen deres synspunkter, og regeringen ville påtage sig at offentliggøre disse fuldt ud.

Resolutioner.

1. 36 afroasiatiske lande og Jugoslavien fremlagde et resolutionsforslag. Dette gik ud på, at generalforsamlingen højtideligt proklamerer det sydvestafrikanske folks umistelige ret til uafhængighed og national suverænitet og derefter beslutter at nedsætte et særudvalg for Sydvestafrika bestående af repræsentanter for 7 medlemsstater, som generalforsamlingens præsident skal udpege, og som i samråd med mandatmagten skal træffe de nødvendige arrangementer til gennemførelsen af følgende mål: (a) besøg af udvalget i Sydvestafrika inden 1. maj 1962; (b) evakuering af alle sydafrikanske militærstyrker fra territoriet; (c) løsladelse af alle politiske fanger uden hensyn til parti eller race; (d) forberedelse til almindeligt valg, der snarest skal afholdes på grundlag af almindelig valgret under FNs opsyn; (e) bistand til den regering, som udpeges ved valget med henblik på at forberede området til fuld uafhængighed; (f) koordinations af den økonomiske og sociale bistand til Sydvestafrika. Endvidere opfordres medlemsstaterne til at hjælpe særudvalget med dets opgave og afstå fra enhver handling, som er i modstrid med nærværende resolution, og sikkerhedsrådets opmærksomhed

henledes på situationen i Sydvestafrika; særudvalget skal holde sikkerhedsrådet, generalsekretæren og det i henhold til resolutionen om kolonifrigørelsen nedsatte 17 mands udvalg underrettet om sin virksomhed.

Udkastet fra de 37 lande blev under komitébehandlingen noget udvidet, idet forslagsstillerne accepterede nogle ændringsforslag, der yderligere specificerede særudvalgets mandat og opgaver. Disse fastsloges herefter også at være: ophævelse af lovbestemmelser, der indskrænker bevægelses- og ytringsfriheden (foreslået af Haïti); undersøgelser i overensstemmelse med de af Folkeforbundets mandatkommission i 1926 opstillede retningslinjer (foreslået af 11 latinamerikanske lande).

Nogle redaktionelle ændringer, foreslået af USA, accepteredes. Også ændringsforslag fra USA om, at udvalget skulle tilstræbe ophævelse af lovbestemmelserne om det utålelige *apartheid*-system, og endvidere, at udvandrede afrikanere skal kunne vende tilbage til området uden risiko for straf på grund af politisk virksomhed, blev accepteret af forslagsstillerne. USA foreslog endvidere, at en paragraf i resolutionens indledning, hvori der henvistes til „den hastige forøgelse af Sydafrikas militære styrker og den kendsgerning, at Europæere, både militære og civile, bevæbnes . . .“, skulle ændres til: „meddelelser om den hastige forøgelse af Sydafrikas militære styrker og om, at Europæere, både militære og civile, bevæbnes . . .“. Dette ændringsforslag blev imidlertid nedstemt med 46 stemmer for, 28 imod og 14 abstentioner.

Resolutionen vedtoges derefter med 86 stemmer for, 1 imod (Portugal), og 4 lande afstod (Belgien, Frankrig, Spanien og Storbritannien). Sydafrika deltog ikke i afstemningen. Plenarforsamlingen vedtog den 19. december forslaget med 90 stemmer for, 1 imod, og 4 lande afstod.

2. Cuba, Guinea, Irak, Mali, Marokko og Tunis forelagde en resolution, som gik imod den sydafrikanske udenrigsministers førnævnte initiativ, idet den opfordrede til, at ingen medlemsstat eller person i forbindelse med FN skulle deltage i undersøgelser i Sydvestafrika i henhold til en ensidig beslutning af den sydafrikanske regering, før denne regering havde givet Sydvestafrika-